

VÍRNÍKEM

do

FRANCIE

Text a foto: Pavel Březina

Vírník sice není typickým létajícím strojem pro dálkové cesty, ale i na cestě přes půl Evropy dokáže předvést své klady. A navíc se tady nabízela jedinečná možnost skloubit obě moje velké lásky: paragliding a vírníky. A tak jsem na trénink seriálu Parabatix do Francie vyrazil vírníkem.

• Hezké kotviště v zátoce Golfe du Morbihan poseté desítky ostrůvků.

Paraglidingu a motorovému paraglidingu se intenzivně věnuji přes dvacet let. Motorový paragliding není jen prostředkem pro pohodové brouzdání nad krajinou, ale i ostrým sportovním náčiním, se kterým se dá závodit v řadě disciplín. Mé sportovní létání mě přivedlo až do výběru Parabatix Sky Racers, což je vlastně taková paramotorová obdoba proslulého šampionátu Red Bull Air Race. Jedná se o závody a show s motorovými padáky, při kterém zdolávají piloti padáky na čas trať vytyčenou mezi pylony. Organizátorem seriálu je francouzská společnost, a tak pochopitelně i tréninky bývají nejčastěji na různých letištích ve Francii. Pro mne to znamená, že většinou naložím závodní výbavu do auta a za dvacet hodin spolykám nutných 1700 kilometrů.

• Prvního srpna ráno Calidus je naložen a v 5:00 startuji na letišti v Přerově Bochoři- v novém sídle Nirvany.

• Na místo pasažera jsou naloženy paramotor Instinct, padák, oblečení na létání a osobní věci na 4 dny.

VÍRNÍKEM TO JDE TAKÉ

Mým dalším koníčkem jsou vírníky. Asi i proto, že let s vírníkem mi ze všech ostatních letacích strojů nejvíce připomíná právě let na padáku. Moderní vírníky však zároveň umožňují i celkem komfortně cestovat na delší vzdálenosti. Rozhodně nelze s letadly srovnávat dolet, dostup ani rychlost přesunu. Také ekonomika je ve srovnání s aero-

dynamicky čistými ultralighty horší. Na druhou stranu však vírníku nevdají vítr ani termika a přistane a odstartuje na letišti stejně jako na krátké úzké polní cestě.

Mým oblíbeným modelem je model Calidus od německého výrobce AutoGyro, protože tandemové uspořádání jeho kabiny umožňuje výborný výhled a cestovní rychlost činí slušných 170 km/h.

A tak když jsem v srpnu dostal pozvánku na tréninkové soustředění Parabatixu, které se mělo konat na letišti Saint-Georges-de-Montaigu na západním pobřeží Francie, dlouho jsem neváhal a jako dopravní prostředek vybral vírník, jenž tentokrát dostal přednost před autem.

Cela výbava, tedy paramotor Instinct s padákem a oblečením, se mi vešla na sedadlo pasažera. Vzal jsem si ještě desetilitrový kanystř, protože cestou bude třeba tankovat, a to se dá s vírníkem i u benzinové čerpací stanice třeba

• Mlha nad údolím Vltavy už je jenom příjemnou tečkou za oblačností, kterou jsem prolétal.

• Bavorsko.

na dálnici. Abych cestu využil naplno, naplánoval jsem si, že cestou navštívím na skok několik kamarádů a také našich obchodních partnerů.

PÍSEK, WEHR A DÁL A DÁL

Vyrážím za kuropění z letiště v Přerově a za hodinu a půl už si pochutnávám na kávě u kamarádů na letišti v Písku. Počasí mi zatím přeje, a tak rychle vyrážím dál. Další zastávka spojená s tankováním je plánována na cvičné louce pro paramotorové tříkolky u našich německých zástupců ve Wehru. Je to hezké městečko v kopcovitém kraji na francouzsko-švýcarských hranicích. Bezproblémová cesta ubíhá krásně rychle, a tak ve Wehru mohu zařadit i oběd s našimi obchodními partnery.

Pak plníme nádrž Calidusu o objemu sedmdesát pět litrů až po špunty a protože již večer mne čeká úvodní briefing a první trénink, vyrážím nejkratší cestou do zhruba sedm set kilometrů vzdáleného cíle cesty, kterým je soukromé letiště u již zmíněného města Saint-Georges-de-Montaigu.

Relativní žízňivost vírníku se samozřejmě projevuje, a tak cestou ještě tankuji u čerpací stanice na dálnici, kde přilet vírníku samozřejmě vyvolává malé pozdvižení. Přece jen, tenhle dopravní prostředek tady běžně neobsluhují. Do cíle pak dorážím v pět odpoledne a budím zaslouženou pozornost, která se ještě zvětšuje, když kromě letecké výbavy vytahuji z kabiny i pěkný kus uzeneho a domácí slivovici od kamaráda z Vizovic.

• Kolem 10 hodiny po cca 700 km u našich německých dealerů Marion a Chris Nagele. Dotankuji na jejich cvičné startovače a pokračuji dále.

• 10. Památník Befreugshalle nad Kelheimem byl postaven na památku obětí Napoleonských válek králem Ludwigem 1.

• Benzinka u dálnice přistávám na nedaleké polní cestě a jedu ke stojanu.

NAD POBŘEŽÍ ATLANTIKU

Naše tréninkové letiště patří Ludovi Migneauxovi, který je prodejcem španělských paramotorů PAP. Má zde i školu a jeho syn Thomas je také ve výběru pilotů pro Parabatix. Překvapuje mě, když z hangáru vytahuje vírník od AutoGyra, otevřený tandemový model MTO Sport.

Prý na něm rovněž vyučuje ve škole a na nedostatek žáků si údajně nemůže stěžovat.

Na druhý den odpoledne je hlášen silný vítr. Po dopoledním létání na padácích, kdy trénujeme kromě běžných disciplín také skupinovou slétanost na podzimní výstavu Coupe Icare v St. Hilaire ve Francii, plánuji tedy výlet na pobřeží

• Západní pobřeží Francie.

Atlantiku. Beru s sebou amerického pilota z týmu a kamaráda Matta Minyarda. Matt vypadá, jako by z oka vypadl d'Artagnanovi ze Čtyř mušketýrů, a vzhledem k tomu, že náš francouzský kameraman je zase podobným Athosovi, působí náš trénink tak trochu jako reklama na film o létajících mušketýrech.

Náš výlet zahajujeme přeletem na letiště La Baule Escoublac. Zde ve stylové aviatické restauraci se skvělou francouzskou kuchyní poobědváme a pak ještě v místním muzeu obdivujeme slavné dvoumotorové letadélko Cri Cri francouzského konstruktéra Michela Colombana a také letecký simulátor pro děti.

• Letiště La Baule Escoublac s hezkou restaurací a muzeem.

• Cri Cri váží o 5 kg méně než já a létá až 200 km/h.

Z La Baule Escoublac letíme na poloostrov Qiuberon, na kterém se nachází stejnojmenné, parašutisty velmi oblíbené letiště, jež je cílem naší cesty. Jeho ranvej končí téměř v atlantických vodách Biskajského zálivu. Dopřáváme si kávičku a přitom sledujeme tandemové seskoky a swooping. Ale brzy je čas na zpáteční cestu. Startujeme a ještě při letu nad pobřežím obdivujeme množství jachet v zátocě Golfe du Morbihan, jež je posetá desítky ostrůvků.

Už jen ze vzduchu kontrolujeme blízké letiště St. Brevin les Pins. Tady

• V noci spím zabalen v padáku u větrného rukávu a když začalo pršet stávi nade mě kamarádi stan- to zjišťuji až ráno.

majitelé lodí parkují svá letadla. Hezký odpolední výlet pak ještě zakončujeme průletem nad Puy du Fou. Jedná se o jeden z nejnavštěvovanějších zábavních parků ve Francii, kde se ve venkovních exteriérech odehrávají k potěše diváků gladiátorské zápasy, vikingské bitvy a jiné historické kratochvíle.

• Ale ouha je tu plot, tak hezky po kanystrech.

DOMŮ DO PŘEROVA

Po následující dny panuje bezvětří, a tedy ideální podmínky pro náš trénink. Využíváme jich naplno, a tak na další výlet nad krásnou francouzskou krajinu už není čas. Naopak se blíží čas zpátečního letu.

Při plánování zpáteční trasy se rozhoduji mezi jižní variantou, vedoucí nad jižním okrajem Alpes-de-Haute-Provence a zahrnující přelet nad nádherným kaňonem řeky Verdon, nebo severní trasou. Nakonec vyhrává kratší severní trasa nad řekou Loirou, a to nejen kvůli jejím nádherným zámčkům, ale také proto, že nedaleko letiště v Avallonu mám

kamaráda, který mi v autě může udělat doprovod, až pojedou na nedalekou čerpací stanici natankovat.

Na cestu vyrážím nakonec až odpoledne, a tak mne stmívání zastihuje na okraji Francie. Nocuji tedy v padáku na opuštěném letišti v Lanans.

Druhý den se probouzím do dalšího krásného rána. Příští zastávku mám naplánovanu až v jižních Čechách. Z letiště tedy stoupám do 1000 metrů a s postupnou asistencí řidičů v Basileji a Mnichově přistávám nakonec na malém soukromém letišti v Nepomuku u Třeboně. Tady má chatu můj dlouholetý kamarád, a tak si spolu odpoledne ještě vylepšujeme den výletem na padácích. Prolétáme nad meandry Lužnice a přes Suchdol pokra-

• 32. Tak toto všechno nacpu do vírníku a letím zpátky domů..

• Zámky na Loiře.

čujeme až k nádherným pískovným u rakouské hranice. Hezký letový den pak končíme výbornou večeří od paní domácí a krátkým posezením u dobrého vínka.

Ráno se sice nad řekou drží mlha, ale čeká mne další krásný slunečný den. Prolétám malebné jižní Čechy a Vysočinu a pak už se hlásím na Tuřanech, abych pohledem na tovačovské rybníky těsně před přistáním zakončil nádherný výlet.

Co dodat? Od tohoto sólo výletu jsme už se skupinou jedenácti vírníků prolétli napříč Slovenskem a potom jsme se s podobnou partou vydali za potápěním do Chorvatska. Tyto řádky píšu v Kostarice, kde v pěti pronajatých vírnících MTO oblétneme kostarické atlantické pobřeží až k sopkám na severu.

Létání je nádherné a těším se na další vírníkové výlety. Ať už sám, nebo ještě lépe se skupinou stejně zapálených kamarádů.